

Sygn. akt V CSK 310/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa R. K.  
przeciwko P. Spółce z o.o. w J.  
o uchylenie uchwały,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 grudnia 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 stycznia 2016 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność oraz na występowanie w sprawie trzech istotnych zagadnień prawnych.

Po pierwsze, jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego – oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza

uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Po drugie, zgodnie z utrwalonym poglądem orzecnictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Przesłance tej nie odpowiada żadna z trzech kwestii, na które powołał się skarżący. Wszystkie one zostały powiązane z art. 249 k.s.h. i przedstawione w celu odpowiedzi na pytanie o możliwość zastosowania tego przepisu w konkretnym układzie okoliczności faktycznych. W takim ujęciu problemy te zbyt ściśle wiążą się z konkretną sprawą, na której tle zostały przedstawione, by mogły stanowić podstawę istotnego zagadnienia prawnego w opisanym wyżej rozumieniu. Wyjaśnienie tych kwestii przez Sąd Najwyższy mogłoby przyczynić się jedynie do rozstrzygnięcia tej sprawy, niepozwalając na sformułowanie bardziej ogólnego poglądu, który mógłby w istotnym stopniu przyczynić się do rozwoju prawa. Rezultat taki pozostaje przy tym w pełni zgodny z koncepcją leżącą u podstaw art. 249 § 1 k.s.h., celowo ukształtowanego jako regulacja o otwartym charakterze, oparta na klauzuli generalnej. Pozostawia on margines swobody sądom rozstrzygającym poszczególne sprawy, równocześnie zaś z góry wyklucza formułowanie bardziej ogólnych założeń, w oderwaniu od konkretnych okoliczności faktycznych.

Należy także zauważyć, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawiera w sobie oczywistą logiczną sprzeczność. Obie przesłanki, wskazane przez autora skargi, zostały powiązane z tym samym problemem – sprzeczności zaskarżonej uchwały z dobrymi obyczajami. Oparcie tych przesłanek na określonej w ten sposób, wspólnej podstawie, pozostaje jednak w oczywisty sposób błędne. W świetle utrwalonego rozumienia oczywistej

zasadności skargi i istotnego zagadnienia prawnego nie ulega wątpliwości, że ta sama kwestia nie może być zarówno jasna w stopniu oczywistym, jak i stanowić źródła problemu interpretacyjnego o złożonym i niejednoznacznym charakterze, wymagającego wykładni Sądu Najwyższego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

W związku z brakiem zawarcia w odpowiedzi na skargę kasacyjną argumentacji, która odnosiłaby się do przesłanek przyjęcia jej do rozpoznania, nie istniała podstawa do zasądzenia na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego.